

Затворникъ.

Тжжно плаче Чудомиръ неволникъ,
Тжжно плаче у Скопски зандани,
Далечъ му се тжженъ гласъ разнася.
Дѣ го дочу сестра Никулина,
Никулина въ Скопие отива
При портитѣ на Скопски зандани,
Та си викна и жално заплака,
Жално плаче, Чудомиру дума:
— Братко мили, братко Чудомире,
Стана, братко, цѣли деветъ мѣс'ца,
Като лежишъ вѣвъ тѣмни зандани,
Не си плакалъ и жално нареждалъ,
Както сега, братко Чудомире!

Дал' си боленъ, или си на мжки,
Искамъ, братко, право да ми кажешъ!

Провикна се Чудомиръ неволникъ

Отъ тѣмници, влажни ми зандани,

Никулини жално проговори:

— Сестро мила, сестро Никулино,
Не съмъ боленъ, нито съмъ на мжки;
Жално ми е, сестро, тжжно ми е,
Че ще, сестро, скоро да загина,
Ще загина, сестро, на бѣсилка,
Защото съмъ бунтувалъ народа,
Народъ клети, народъ македонски,
Противъ царски — везирски наредби.
Стига плака, сестро Никулино,
Стига плака, стига сълзи рони!
Иди, сестро, при братя невръстни,
Разкажи имъ мойта черна сѣдба;
Нека знае мало и голѣмо,
Нека знаятъ мойтѣ мили братя,
Че съмъ умрѣлъ, сестро на бѣсилка
За милъ народъ, за скѣпа свобода!

с. Рѣсенъ.

А. Илиевъ.

